

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 111.626 van 16 oktober 2002
in de zaak A. 112.417/XIV-7183**

In zake : XXX,
 die woont te 8800 ROESELARE,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Algerijnse nationaliteit, op 31 oktober 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 oktober 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 24 augustus 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 6 december 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 3 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 oktober 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VINCKIER, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur Ch. LECHAT, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van advocaat P. LOMMELEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluitend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 16 augustus 2001 en zich vluchteling verklaart op 20 augustus 2001; dat op 24 augustus 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 4 oktober 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is die luidt als volgt;

“U verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Oran. U verklaart werkzaam te zijn geweest als verkeersagent in de wijk St. Eugènes van Oran. Vanaf 1998 zou u, uit schrik voor aanslagen van terroristen, hoofdzakelijk in het “Hôtel de Police” hebben overnacht en zou u nog maar zelden naar huis zijn gegaan. U verklaart dat u eind januari 2001 een dreigbrief heeft ontvangen (waarvan u een kopie voorlegt) van GIA (Groupes Islamiques Armées)-lid A. A.. Jullie beider families zouden in dezelfde wijk wonen en jullie zouden elkaar van kleinsaf hebben gekend. Ook uw collega, C. S., tewerkgesteld bij de anti-terroristenbrigade zou op hetzelfde moment een dergelijke brief hebben gekregen. In maart 2001 zou laatstgenoemde persoon zijn vermoord. Uit vrees voor uw eigen leven zou u toen hebben besloten het land te verlaten. U verklaart dat u op 14 augustus 2001 met de hulp van een smokkelaar een boot hebben genomen naar Alicante vanwaar u via Frankrijk naar België zou zijn gereisd, teneinde hier asiel aan te vragen. Tussen maart 2001 en augustus 2001 zou u uw functie als politieagent hebben verdergezet en zou u in het “Hôtel de Police” hebben verbleven. U verklaart dat u gedurende deze periode niet meer naar uw ouderlijke huis bent teruggegaan.

De door u aangehaalde vluchtmotieven zijn onvoldoende ernstig om, in de zin van de Conventie van Genève, van een gegronde vrees voor vervolging te kunnen spreken. Volgens uw verklaringen heeft u één dreigbrief ontvangen van een terrorist. Dit blijkt echter de enige persoonlijke bedreiging te zijn geweest die u zou hebben ondervonden. U kunt immers geen precieze en gedetailleerde beschrijving geven van andere bedreigingen die tegen u waren gericht (verhoorverslag CGVS, p. 10). Zo verwijst u tijdens het interview in dringend beroep naar de algemene toestand in uw streek en naar de moeilijkheden waaraan de politie van Oran is onderworpen, maar blijft u echter vaag in het antwoord op de vraag naar een beschrijving van eventuele feiten en concrete dreigementen die zich zouden hebben voorgedaan (CGVS, p.10).

Bovendien moet worden opgemerkt dat u pas ongeveer zes maanden na het ontvangen van deze dreigbrief én vijf maanden na de dood van uw collega het land heeft verlaten en gedurende deze ganse periode uw werk als politieagent niet heeft stopgezet en bijgevolg in het openbare leven actief bleef. Bovendien verklaart u uitdrukkelijk tijdens het interview in dringend beroep dat u in deze periode geen bedreigingen of verdere problemen met moslimfundamentalisten heeft gekend (CGVS, p. 11).

De aangehaalde vluchtmotieven getuigen geenszins van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève.

De door u voorgelegde documenten (kopie van dreigbrief, kopiën van identiteitskaart en werkattesten) ter ondersteuning van uw asielaanvraag zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie te wijzigen.”.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending van de zorgvuldigheidsnorm en van de rechten van de verdediging, meer bepaald de hoorplicht, inroept; dat zij stelt nooit de kans te hebben gehad om haar standpunt naar voor te brengen aangaande de stelling in de bestreden beslissing dat de verklaringen van de verzoekende partij vaag en onvoldoende ernstig waren;

Overwegende dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet);

Overwegende dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen; dat de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal, om reden dat de aangehaalde vluchtmotieven geenszins getuigen van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève, niet als zulk een maatregel kan worden gezien; dat deze beslissing immers voortvloeit uit de toepassing van artikel 52 van de vreemdelingenwet en niet is gestoeld op het persoonlijke gedrag van de kandidaat-vluchteling zoals begrepen in het voornoemde beginsel van behoorlijk bestuur; dat derhalve niet is voldaan aan één van de twee cumulatieve grondvoorwaarden van de hoorplicht; dat bovendien uit het administratieve dossier blijkt dat de verzoekende partij haar motieven heeft kunnen uiteenzetten tijdens een interview bij de dienst Vreemdelingenzaken en tijdens een verhoor op het commissariaat-generaal; dat zij haar verzoek tot dringend beroep ook nader kon motiveren; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending van de informatieplicht, gekoppeld aan de openbaarheid van bestuur en de motiveringsplicht, inroept omdat zij geen kennis zou hebben kunnen nemen van de verhoorbladen om de getrouwheid van de weergave van haar verklaringen te kunnen controleren;

Overwegende dat de verhoorbladen zich in het administratief dossier bevinden, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen; dat zij het verhoorverslag zonder enig voorbehoud heeft ondertekend; dat zij ook thans geen enkel element van haar verklaringen aanhaalt dat foutief zou zijn weergegeven of zou ontbreken; dat aldus niet valt in te zien welk belang de verzoekende partij bij het middel heeft;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien oktober tweeduizend en twee, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.